

As pegadas que deixan os soños

Bitácora viaxeira. Portugal 2011

POLAS CONGOSTRAS:

A viaxe como motivo, como obra, como desculpa. A metáfora da viaxe. Ulises retorna a Ítaca, Edipo ao seu destino.

A viaxe como descanso, como labirinto, como aprendizaxe. O Minotauro está no noso interior. A viaxe pola historia e pola literatura. A epidérmica, na que a pel é o mapa, ou a dos espazos abertos, na que o mapa é o horizonte. Que viaxe queremos emprender? A da soidade interior ou a das multitudes enchendo as prazas?

Instalarnos nos espazos e que os espazos se instalen en nós, coa reciprocidade de ofrecernos mutuamente a mellor equipaxe que cargamos. Non ir ao encontro de nada, tampouco fuxir de nada. Deixarnos ir a capa, aboiar, ás toas, ceibos. Esa era a idea da viaxe, unha costeira arrastrados case sempre pola carga mariñeira das palabras: areal, con, esteiro, foz, buguina, prainha, furna...

AS PEGADAS QUE DEIXAN OS SOÑOS é un caderno viaxeiro, unha navegación pola costa física de Portugal realizada hai dous anos polo pintor Antón Sobral e mais eu. Comezamos en Pontevedra e rematamos en Lisboa.

Mais non había orixe nin destino. Puidemos comezar en Bueu, en Marín ou en Ítaca; e o destino podería ser Bueu, Marín ou Troia. Tanto como movernos queríamos viaxar polos textos e lenzos que escribiamos e debuxabamos.

Pola reflexión sobre os espazos e como podiamos entender o que nos querían dicir eses lugares. Sen horarios marcados, sen demasiados mapas nin destinos, con dúas condicións flexibles: deixarnos ir á descuberta e non perder o mar de vista.

Os textos que eu lle entrego á revista OS GALOS son unha parte do caderno e agardo que se poidan reproducir, se non todas, polo menos algunhas das obras de Sobral.

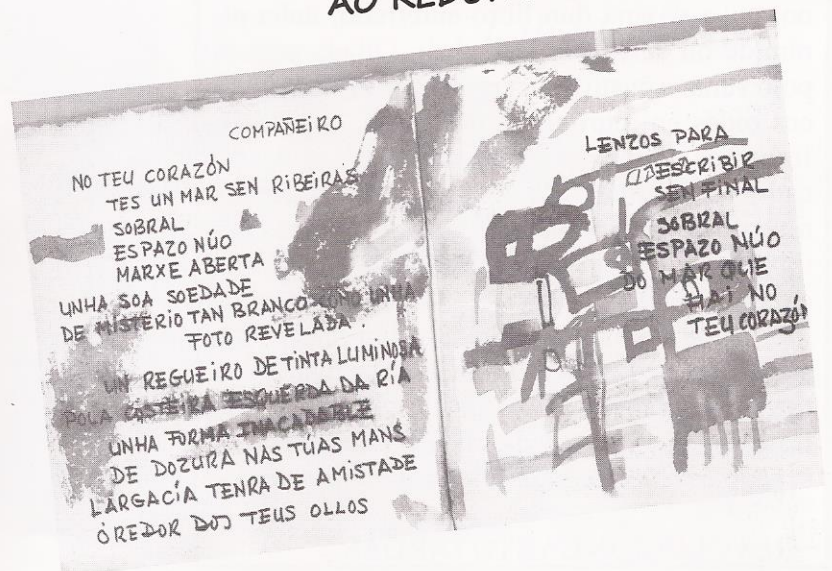
Textos: Xaime Toxo

Pinturas: Antón Sobral

LENZOS PARA ESCRIBIR SEN FINAL

SOBRAL
ESPAZO NÚO
DO MAR QUE HAI
NO TEU CORAZÓN.

COMPAÑEIRO:
NO TEU CORAZÓN
TES UN MAR SEN RIBEIRAS,
ESPAZO NÚO
MARXE ABERTA.
UNHA SOA SOEDADE
DE MISTERIO BRANCO: UNHA FOTO REVELADA.
UN REGUEIRO DE TINTA LUMINOSA
POLA COSTEIRA ESQUERDA DA RÍA.
FORMAS DE DOZURA INACADABLE NAS TÚAS
MANS,
LARGACÍA TENRA DE AMIZADE
AO REDOR DOS TEUS OLLOS.

Recuncho
literario

As pegadas que deixan os soños

Bitácora viaxeira. Portugal 2011

Textos: Xaime Toxo

Pinturas: Antón Sobral

AVIAXE: PENICHE

Peniche debeu ser un fin do mundo. Os lugares que foron "finsdomundo" nunca perden de todo a orfandade do arredamento que creou neles a permanencia específica do non estar, esa categoría da soidade que concede a distancia. Esa identidade non esmoreceu de todo e maniféstase nalgúns acenos e miradas da xente coa que te cruzas, no bater do mar contra os penedos, nos avisos..., esa semiótica invisible para o que non quere mirar.

REVOLUCIÓN CANTO...

¡¡MANIFESTO DE PENICHE!!

Peniche destrúese a si mesma nun novo pobo de exquisita vulgaridade. Por riba, construído sobre as dunas, enriba da memoria do mar.

Na fortaleza de Peniche, antiga prisión política.

Quen coma nós construíu abismos, tinguiu a neve, os glaciais, os ríos e o xeo, co duro soño dos adoquíns..., e deixamos esvarar as xemas da desfeita polas lindes imprecisas de conversas interminables. Compostela foi unha inacabada conversa. Éramos eternos, sempre de pé nas beirarrúas, a carón das estatuas de nós mesmos, dicíndolle adeus ao futuro. Esmagando a ditadura coas bágoas atroces de suportarnos. Éramos nós en construción. Os que edificamos os muros, leramos en sánscrito e bicamos as mulleres mortas das novelas. Unha pinga de océano, unha páxina dun libro enterrado, unha pirámide ou selva por descubrir. Ollada cegada polo vento e gusto a encerro co puño en alto. Vozes oídas en murmurios, labirintos que descifrabamos en cuartos con balcón na xanela. Se cadra foi así como nós comezamos, coa derrota no colo desde o principio. Descubríndonos nas miradas, procurando un final de túnel que non existía.

Adoquín contra a cristaleira da lúa chea excelente. Faenando sempre o baleiro nos mares dos nosos asombros. Non hai nada, entendes? Cabaliños de mar no rizo da onda e unha man cobrando do chicote. Nada, meu ben.

REVOLUCIÓN CANTO TARDAS.

ILHAS BERLENGAS

I.

ECOABAN

NAQUELA ILHA

SENSACIÓNS DE HABITAR

UN ESPAZO PROCURADO.

II.

EMERXICHES

NŌ MEU LEITO

UNHA MAÑÁ

COMO UNHA ILLA NŌ MAR DA TRANQUILIDADE.

